

Nummer 22	15. November 1917	66. Aargang

Tale af Stephen L. Richards,

Medlem af de tolv Apostles Kvorum,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 8. April 1917.

—

Jeg kan ikke sige Eder, hvor vanskeligt jeg betragter det at staa frem for at tale til Eder. Naar jeg overvejer, at Kirkens Medlemmer er komne tilstede her for at høre Herrens Ord og modtage Raad og Vejledning med Hensyn til Livets Spørgsmaal, og at en Del af dette Ansvar, at forkynde for Kirkens Folk Guds Ord, hviler paa mig som Følge af min Kaldelse og Stilling i Kirken, saa føler jeg mig meget lille. Jeg har bedet til vor himmelske Fader om at blive vejledt af hans Aand, og jeg vil bede Eder, Brødre og Søstre, om at have sympatetiske Følelser for mig, og derved bistaa mig, saa at jeg maa være i Stand til at sige noget, som vil blive til Fordel for Eder, Sidste-Dages Hellige. Jeg forstaar, at kun en sammenlignelsesvis lille Del af det totale Antal af Kirkens Medlemmer er tilstede her, men jeg indser ogsaa, at hele Kirken ikke desto mindre er repræsenteret i denne Forsamling, og at Kirkens Præstedømme, som bestyrer Kirkens forskjellige Organisations-Afdelinger, er her tilstede i et stort Antal. Der er et tilstrækkeligt stort Antal tilstede af Kirkens Folk til efter deres Hjemkomst at gjøre deres Indflydelse gjældende overfor alle, som er Medlemmer af Kirken.

Jeg har glædet mig meget med Eder ved at lytte til de Ord, som har været talt til os ved Konferencens forskjellige Møder. Det synes for mig, som alle Spørgsmaal, der er komne op i vort Sind, medens vi rejste til dette centrale Mødested, Tabernaklet, har været besvarede, og at alt det, som har besværet os i disse Tider, da saa mange Begivenheder finder Sted, har været berørte og diskuterede paa en saa

udførlig Maade, at vi kan være tilfredse dermed, og saa vi kan vide, hvorledes vi bør handle. Jeg er kommet til en dyb Forstaaelse af, hvor praktiske og fordelagtige vor Religions Lærdomme i Virkeligheden er.

Vi kom sammen for to Dage siden med vore Hjerter og Tanker henvendte paa at udfinde, hvorledes vi skulde stille os som Individer og et Folk i Henseende til de store Spørgsmaal, der paa Grund af Krigen præsenterer sig for os til Overvejelse, og jeg føler mig overbevist om, at enhver Person, der har lyttet til vore Brødres Raad, og som har hørt Evangeliets Principper blive forklaret for dem ved guddommelig Inspiration, derved personlig er bleven vejledt, og at alle saaledes er blevne vejledte. Præsident Smith nævnede i sine Aabningsbemærkninger, at det kunde være ønskeligt, at Brødrene, i hvis Lod det faldt at tale efter ham, vilde videre omtale og fremholde de samme vigtige evangeliske Principper, som han havde omtalt, og som paa særlig Vis angaar os under nærværende Tidsforhold, saa at vi kan lære at kjende vore Pligter.

Vor Religion er ikke væsentligst en Bekjendelse af teoretiske Principper, eller en Udøvelse af Ceremonier under højtidelige Former, som vor daglige Livsvandel ikke staar i Forhold til, men vor Religion er nøje forbunden med vort Liv, og er inderlig knyttet til alle vore Handlinger. Den fremsætter Leveregler for os, ikke alene med Hensyn til specielle evangeliske eller kirkelige Handlinger, men med Hensyn til vort daglige Arbejde, og den rette Afbenyttelse af vore Frihedsstunder, og i al vor Livsvandel. Det er denne vor Religions yderst praktiske Karakter i alle Enkeltheder, der giver den sin Styrke som en frelsende Kraft for den menneskelige Familie. Der har i forbigangne Tider efter min Opfattelse været alt for meget af „Søndags-Religion". Menneskene er ofte af den Formening, at vor religiøse Tro kan holdes adskilt fra vor Livsgjerning om Hverdagene, og af denne Grund har meget almindelig den Betragtningsmaade gjort sig gjældende blandt de forskjellige Kirkesamfunds Medlemmer, at Troen paa Religionens Principper ikke paa særlig Vis angaar vor daglige Livsvandel.

I det moderne Samfund maa Menneskene først og fremmest være praktiske, hvis de ønsker at se en god Afslutning paa, hvad de har paabegyndt. Mennesker, der i Ordets gode Betydning tænker paa moderne Vis, har kun Brug for praktisk Religion, hvis Indflydelse gjør det muligt for dem at skabe Fremskridt og erholde Sindets Tilfredshed og Glæde. Kun dette vil interessere praktiske Mennesker. I Forbindelse med Evangeliet og indenfor Evangeliets Omraade er der blevet givet til os, som jeg ser paa det, et Middel mod ethvert Onde og et Vaaben mod alt, som kan skade os.

De, som ønsker at være i Besiddelse af et godt Helbred og nyde de Velsignelser, som de modtager, der har sunde Legemer, er der gjennem Evangeliet givet „Visdomsordet", som blev givet til Kirken i disse de sidste Dage til Vejledning for os, saa at vi kunde bevare Legemets Sundhed. Hvor meget behøver Verden ikke at faa Kjendskab til og efterleve de i „Visdomsordet" indeholdte Leveregler! Hvor meget vilde det ikke gavne Menneskeheden, om de kunde forstaa og sætte i Udførelse

de ligefremme og forstaaelige Principper og Sandheder, som er indeholdte i, hvad vi kalder „Visdomsordet"!

Der er de Mennesker, for hvem det er af Vigtighed at gjøre Fremskridt i timelige Henseender, de, som søger at erhverve sig Rigdomme, Magt og Indflydelse; og hvis det er nødvendigt at komme i Besiddelse af timelige Rigdomme, saa fremsætter Evangeliet en Plan, hvorved Menneskene paa retfærdig Maade kan gjøre Fremskridt i saa Henseende. Tiendeloven, som er givet til Kirken og praktiseret af Kirkens lydige Medlemmer, er efter min Formening den bedste Rettesnor at følge for Kirkens Medlemmer for at opnaa det største Udbytte i vore timelige Affærer. Den bedste Maade, paa hvilken Kirkens Medlemmer kan sikre sig at blive velsignet af Herren i timelig Henseende, er, at de yder deres Tiendeofringer. Jeg bærer mit Vidnesbyrd til Eder, som I har hørt det fra Tusinde af Mænd og Kvinder i Kirken, at de, som vil adlyde den af Herren givne Tiendelov og yde af deres erhvervede timelige Ejendele det, som er forlangt af dem til Hjælp for at fremme Herrens Værk, vil gjøre Fremgang i deres timelige Anliggender. Evangeliet lærer os, at det er nødvendigt at være sparsommelig, samtidig med, at vi er flittige og virksomme, og om vi retter os efter disse forskjellige evangeliske Fordringer, vil vi gjøre Fremgang i vort timelige Arbejde og blive lykkelige Borgere.

Der er de, som søger at opnaa en høj Udvikling paa det intellektuelle Omraade, og som stræber efter at komme i Besiddelse af store Kundskaber og faa en dyb Forstaaelse af Livet, saa vidt som dette er muligt ved menneskelig Tænkeevne, og der er ikke nogen Religion eller Filosofi, der mere fremhæver, hvor vigtigt det er for Menneskene at være i Besiddelse af en god Forstand og skarp Dømmekraft end vor Religion, idet Kristi sande Evangelium paa det mest virkningsfulde appellerer til Forstanden. „Guds Herlighed er hans Alvisdom", dette tror vi Sidste-Dages Hellige, og enhver, som har denne Forstaaelse af Guds Væsen, faar et dybere Syn paa Livet, end det er muligt for nogen at have, som ikke har denne Forstaaelse.

Kirken lærer fremdeles det mest fuldkomne System af etiske og moralske Principper, som Verden nogensinde har kjendt. Det var i høj Grad opmuntrende for ikke længe siden at erfare, at et Selskab, som søger belærende Artikler for de store Søndagsblade, og som derfor henvender sig til Skribenter, der paa en interessant og klar Maade kan fremsætte deres Tanker, henvendte sig til vor egen kære Præsident om at skrive en Artikel angaaende Samfundsmoral, idet de troede, at han som Repræsentant for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige kunde skrive en bedre Artikel om dette Emne, end de kunde modtage fra anden Side. Vi tror og veed, at dette er sandt, fordi vi praktiserer, hvad vi lærer.

For de, som har Sans for det skjønne og opløftende i Kunst og i Sang og Musik, og som vilde indvi og hellige deres Liv, som mange har gjort, til at udvikle sig i disse Retninger, er vor Religion vejledende og opmuntrende i højeste Grad. Jeg tænker, at det med Rette kan siges, at der ikke findes noget Kvorum eller noget Samfund noget

Steds, i hvilket Kjærligheden til Sang og Musik er udviklet i en højere Grad end blandt de Sidste-Dages Hellige. Jeg betvivler, at der kan findes et Folk paa Jordens Overflade, som mere end Kirkens Medlemmer elsker at synge og prise Gud i Sang, eller hvis Sang mere kommer fra Hjertet. Vor Kjærlighed til Kunsten har givet sig Udtryk i vore majestætiske Tempelbygninger og smukke Forsamlingshuse, hvor Kirkens Medlemmer mødes for at tilbede Gud og blive underviste i Evangeliets hellige Lærdomme; og for alle, som elsker, hvad der er smukt og sandt i Kunsten, og dyrker Videnskaberne, omfatter vor Kirke og vor Religion de dybe og iderige Principper, ved hvis Antagelse Menneskene kommer til at betragte Kunst og Videnskab i det rette Lys.

Vi er ved denne Konference mere end een Gang blevet tilkjendegivet, hvorledes Kirkens Folk bør stille sig overfor de Forenede Staters Regjering, som vi lever under. Jeg føler, at jeg trøstig kan gjøre den Paastand, at der ikke noget Steds i denne store Republik kan findes Mænd eller Kvinder, der mere hengivent har helliget sig til Retfærdighedens Principper og Frihedens Sag, som vor Nation repræsenterer og forsvarer, end de Sidste-Dages Hellige; og hvorfor skulde det ikke være saaledes? Maaske vi i flere Henseender har modtaget mere Beskyttelse end noget andet Folk. Har vi i Virkeligheden ikke mere Grund til at være taknemmelige for at leve under frie Forhold end Borgerne hvilket som helst andet Steds i vor store Republik? Broder Ivins sagde paa en meget udtryksfuld Maade, at de Forenede Staters Regjering i høj Grad havde været Kirkens Vogter, og sandt og vist er det, at den har givet os Lejlighed til at blive opbygget og hjælpe andre til at udvikle sig i Henhold til de store Sandhedsprincipper, som er aabenbarede ved Evangeliet; og sandt er det, at vi elsker vor Regjering, og at vi er villige til som et Folk at beskytte den paa enhver Maade, som gjøres nødvendig. Vi ønsker at opfylde vore Pligter som Borgere i de Forenede Stater, og i hvilken som helst Nation, hvor der lever Medlemmer af Kirken, er de belærte om tilbørlig at ære Regjeringen og adlyde Lovene, og opfylde deres Pligter.

Jeg var ogsaa meget interesseret i Broder Ivins Udtalelser med Hensyn til, at vor Religion lærer os det sande Forhold mellem Kirke og Stat og giver os Svar paa det saa meget omdisputerede Spørgsmaal, som ogsaa vort Folk, Kirkens Medlemmer, til forskjellig Tid har haft speciel Grund til nærmere at overveje. Vor Religion lærer os, at vi lever under en Fællesforfatning eller Grundlov, der var skrevet af Mænd, som var guddommeligt inspirerede, og at de Forenede Staters Forfatning er vort Værn mod alt, som vil angribe og nedbryde Retfærdighedens, Sandhedens og Frihedens Principper, og saaledes siger jeg, at der ikke kan findes mere loyale og patriotiske Mænd og Kvinder fra Atlanterhavs- til Stillehavskysten end i de saa Stater, hvor de Sidste-Dages Hellige bor.

Hvis Du vil opbygge et Hjem, hvor den inderlige Kjærlighed hersker mellem Ægtefællerne og mellem dem og deres Børn, og som Gud giver os Styrke til at udøve, saa kan vi ikke gaa noget Sted, der vil give os en bedre Forstaaelse af den rette Maade, paa hvilken et Hjem

skal grundlægges, og paa hvilken en Familie bør opdrages, end blandt de Sidste-Dages Hellige. Gjennem Evangeliet er vi blevne bekjendte med højere Principper vedrørende Giftermaal og Forældres Forhold til deres Børn, end der nogensinde før er blevet tilkjendegivet for Menneskene fra Kristi Dage og ned til den Tid, da Evangeliet blev gjengivet til Jorden, for aldrig mere at blive borttaget igjen. Hvor særdeles vigtigt er det ikke, at vi skulde have aabenbaret til os og gjøres bekjendt med en Plan, ved hvilken vi kan skabe gode Hjem; thi jeg siger Eder, at en stor og i Henseende til det gode indflydelsesrig Nation kan lige saa lidt eksistere uden saadanne Hjem, som den kan eksistere uden de enkelte Borgeres Loyalitet og Patriotisme. Det er umuligt, at vi kan have et godt og herligt Land at leve i, som fuldbyrder dets høje Bestemmelse, med mindre der findes gode Hjem allevegne i Landet. Det er min Formening, at der blandt vort Folk findes flere sande Hjem, end der kan findes blandt noget andet Folk i den store, vide Verden. Jeg tror, at der blandt os, Sidste-Dages Hellige, findes Mænd, som i Ordets sande Betydning er Fædre, og som ærer deres Hustru, deres Børns Moder, som de bør ære hende; og jeg tror, at der blandt os findes flere gode Kvinder, der i Sandhed helliger deres Liv til deres Børns Opdragelse og helliger deres Liv for deres Mænd og deres Hjem. Jeg tænker, at der blandt os virkelig findes flere Børn, som elsker deres Fader og Moder og Hjem med stor, uegennyttig Kjærlighed, end der kan blive funden paa hele Jordkloden. Jeg veed, at vore Børn i Reglen højlig elsker deres Hjem, og jeg takker Gud, at dette er saaledes. Gud velsigne vore Hjem! Vore Hjem lægger Grundvolden til Nationen. Hjemmene er det menneskelige Samfunds Hjørnesten. Om det gode, paa gammel, solid Vis grundlagte amerikanske Hjem skulde forsvinde fra Jorden, vilde efter min Mening intet kunne tage dets Plads, og der vilde i mange Dele af de Forenede Stater komme hurtigere, end nu sker, en Tilbagegang paa Grund af, at disse Hjem ikke mere fandtes.

Jeg tænker, at den ene store Ting i Evangeliet, for hvilken jeg er meget taknemlig, er denne, at Evangeliet udvider vort Syn og sætter os i Stand til at se mere klart det sande Forhold, der bestaar, ikke alene mellem Menneskene og Gud, men mellem Menneskene indbyrdes. Der er mange Folk i Verden, der er saa optagne af deres egne Smaaforretninger, og hvad de har sat sig for at udrette, at de ikke kan se den store Betydning af Livet som en Helhed, og de kan ikke forstaa eller fatte deres sande Stilling i Verden. Jeg har set flere Mænd, som har været saa optagne af deres Profession og Beskjæftigelse, at intet udenfor deres eget Arbejde kom i Betragtning eller blev skjænket nogen Opmærksomhed af dem. Jeg har set, som ogsaa I har, at disse Mænd har været saa optaget af Jagten efter Rigdom og efter at blive berømt og æret af Medmennesker, at de ikke vilde have Tid til at overveje eller skjænke andet deres Opmærksomhed end netop de Ting, som vedrørte dem selv og det Arbejde, som de daglig var beskjæftiget med. Det er en stor Velsignelse at være i Stand til at række højere op, end saadanne Mænd kan, og at se Livet i dets sande Lys. Det er en vigtig

Sag at være i Stand til at se den relative Værdi af det, som vi faar med at gjøre i Livet, og som vi arbejder med, og jeg betragter det som meget uheldigt, at mange af de mest begavede og talentfulde Mænd, hvis Hjærne har gjennemtænkt store og omfattende Principper, ved hvilke Menneskeslægten kan naa fremad i Civilisation, kan være saa snæversindede i deres Opfattelse af visse Ting, at de ikke er i Stand til at se, i hvilket Forhold de selv og deres Gjerning staar til Guds Almagtsværk som et Hele, og se, hvilket endeligt Maal Herren ønsker at føre Menneskene til. At kunne fatte disse Ting forekommer mig at være en af de største Velsignelser, som Sidste-Dages Hellige kan modtage; thi ligegyldigt, hvor optagne vi kan være af vort daglige Arbejde, ligegyldigt, af hvor stor Interesse vor Gjerning kan være for os, vi bestræber os alligevel for at overskue Livets smaa Ting, med hvilke vi er optagne Tid efter anden, og vi ser Guds evige Hensigter blive fuldbyrdede blandt den arbejdende Menneskehed, og dette giver os Haab og Opmuntring og styrker vor Tro til at gaa frem og med Hengivenhed hellige vort Liv i Herrens Tjeneste ved at udføre vore mange Smaapligter og udføre hans vise og hellige Hensigter.

Der er de iblandt os, som formener, at de største Glæder, de har i Livet, nyder de gjennem deres Forbindelse med Mænd og Kvinder i sociale Organisationer af forskjellig Slags. Jeg har hørt Mænd af mit Bekjendtskab sige, at den største Glæde, de nogensinde havde i deres Liv, havde de nydt i Selskab med deres professionelle Venner. Jeg har hørt Lærere og Studenter, som er optagne af Universitetsarbejder, sige, at deres største Fornøjelse var at være sammen med deres Kolleger. I Brødre, som holder Præstedømmet, veed, at et saadant godt og fornøjeligt Kammeratskab kun kan bringe smaa Glæder til Sindet i Sammenligning med det inderlige Broderskab, der eksisterer mellem de Mænd, som fra Gud har modtaget Præstedømmets Fuldmagt. I veed, at det varme Haandtryk, givet af Mænd, som holder Præstedømmet, og som betegner Troskab, Loyalitet og gjensidig Tillid, er tusinde Gange mere værd end de almindelige sociale Fornøjelser, de kan have, som ikke er delagtiggjorte i Evangeliets Velsignelser; thi de inderlig hengivne Følelser, som Brødre i Kirken kan have overfor hinanden, er inspirerede af Guds Aand, som paavirker Hjertet og tilvejebringer den gjensidige inderlige Forstaaelse af Livets Spørgsmaal og de forskjellige Livsforhold, og skaber en større gjensidig Tillid og Kjærlighed, end der kan komme fra nogen anden Kilde, eller fra nogen anden Side i Verden. Og saaledes, Brødre og Søstre, hvis der er nogen blandt Eder, eller blandt Eders Venner, som søger det sande Broderskab, lad dem ære Præstedømmet og søge hen til Præstedømmets Kvorumer og Kirkens Organisationer for der at modtage det sande Broderskabs Velsignelser, som Gud skjænker.

Enhver søger at blive lykkelig. Det er sagt, at dette er, hvad vi higer efter under vort Livsarbejde. I, som har virket i Herrens Tjeneste veed, at der er ingen Glæde, som kan sammenlignes med den Fryd, som er forbunden med Udførelsen af den evangeliske Gerning. I veed, hvilken Fryd det giver at have hjulpet en Nabo og tilkjendegivet

vor Kjærlighed for ham, og saaledes have holdt det andet store Bud i Loven.

Som jeg saaledes ydmygt ser det, kan alle de Ting, som det er værd at modtage, modtages gjennem Evangeliet. Min Formening er derfor, at der er intet, der er værd at stræbe efter, ingen Sandhed, intet, som er skjønt, intet forbunden med Kulturen, som ikke kan erholdes indenfor Kirken, i Henhold til Evangeliets Principper og Ordinancer. Evangeliet omfatter alt og tager Sigte paa alt, som vedrører Menneskenes Udvikling paa Livets forskjellige Omraader. Evangeliet sætter os alle Regler at følge i vort Livs Handlinger. Nogle har sagt: Hvad er der forbunden med „Mormonisme", hvilken Ting er der, der klart og tydeligt beviser dens Sandhed? Nogle har besvaret Spørgsmaalet med at sige, at alting, som er forbundet med Mormonismen, beviser dens Sandhed. Saaledes, Brødre og Søstre, tænker jeg, at de, som har talt til Eder ved denne store Konference, har i Hovedtrækkene og i mange Henseender i Enkelthederne fremsat for Eder, hvorved og efter hvilke Principper I kan sikre Eder Fremgang og Held i Eders Virksomhed her paa Jorden, og, hvad der er endnu vigtigere: ved at efterleve Evangeliets Plan, vil I i Livet herefter kunne opnaa Frelse i vor himmelske Faders evige Rige.

Jeg ønsker at bære mit ydmyge Vidnesbyrd til Eder, at jeg veed, at vi udfører Guds Værk. Jeg vilde ønske, at alle mine Brødre blandt Menneskeslægten, og alle mine Søstre, kunde komme i Besiddelse af den samme Overbevisning og modtage det samme Vidnesbyrd med Hensyn til Evangeliet. Jeg ønsker, som Præsident Smith sagde, at jeg kunde bygge en saa herlig Bygning — sammenlignelsesvis — at hele Verden kunde blive tiltrukket deraf og vilde komme til den og dvæle i den, og deltage af den hellige Aand, som er givet os i rig Grad til vor Vejledning, og som af Guds Naade bliver givet endogsaa til deres Vejledning, som ikke endnu har adlydt Evangeliets Principper. Jeg tænker, at vor himmelske Fader paa sin Maade har vist sin Naades Overflødighed overfor os, og overfor Verden tillige. Jeg har ingen Tvivl om, at hans Straffedomme vil komme over de ugudelige; men jeg har heller ingen Tvivl om, at Herren vil vise Naade og Medlidenhed mod alle de, som har en Tanke af Omvendelsens Aand i sig, og en Gnist af Kjærlighed i deres Bryst til ham og hans Værk. Jeg beder, at Herren vil hjælpe enhver af os til at leve saaledes, at vi kan staa som Eksempler paa Sandhedens Forkyndere og Haandhævere, og at vi personlig maa staa som lysende Forbilleder og Vidner om de store Sandheder, som har været givne til os, og som vi bekjender; og at vi maa vise os selv værdige til at modtage de store evangeliske Velsignelser, som har været givet til os i saa stor Mangfoldighed for vor Velfærd. Dette er min Bøn i Jesu Navn.

— Hvad der mere end noget andet kan forene Nationerne, er dette, at Menneskene villig adlyder Guds og Kristi Befalinger.

Kommer der Hungersnød?

Et af de frygteligste Onder, der kan hjemsøge Menneskene, synes at true forskjellige Lande og Riger, som Følge af Krigens Grusomheder og Menneskenes Ugudelighed. Der hengaar saaledes næsten ikke en Dag, uden at Nyhedsbladene henleder Folkets Opmærksomhed paa den Kjendsgjerning, at den grusomme Fjende nærmer sig enhver Families Dør, den riges saavelsom den fattiges. Mænd, der mener at have fuldt Kjendskab til den virkelige Situation, har udtalt sig med, at der kan forventes stor Mangel paa Livsfornødenheder, særlig paa Korn og Kjød. Til Eksempel hidsætter vi følgende indtrængende Henvendelse fra Finland til Amerika og England om Hjælp:

„Det finske Senats officielle Udsending, Professor, Dr. phil. og med. Georg von Wendt, har i Gaar afsendt følgende Telegram til Præsident Wilson, Premierminister Lloyd George og Eks-Premierminister Asquith:

„Den yderste Nødstilstand, hvori mit Land befinder sig, indgyder mig Mod til en personlig Henvendelse til Dem, idet jeg tillader mig at henlede Deres Opmærksomhed paa vor Trang til øjeblikkelig Hjælp.

Finlands Nødstilstand er fuldkommen uden Sammenligning. Efter den ganske ekstraordinært mislykkede Høst, blottet for Levnedsmidler, overladt til os selv i fortvivlet Haabløshed i vort kolde, afsides Land med den kommende Vinters Hungersnød for Øje, anraaber vi om Hjælp og om Deres Hjælp."

Hvis Levnedsmidler ikke kommer fra U. S. A. eller fra andre Hjælpekilder, vilde vi staa overfor Sulten. Gud give, at Deres Hjælp ikke kommer for sent.

Deres meget ærbødige
(Sign.) Professor Georg von Wendt.
Officiel Delegeret fra Finland."

Angaaende den nuværende Stilling skriver „Politiken" for 8. ds. følgende:

„Den Gang Tyskland, endnu i Krigens første Aar, skred til det storstilede Eksperiment at sætte hver eneste Indbygger i det vidtstrakte Rige paa en bestemt Brødration, saa det øvrige Evropa til med en Slags nysgjerrig Interesse, hvori der selvfølgelig for Tysklands Fjenders Vedkommende blandede sig megen Skadefryd og et ufordulgt Haab. Ingen tænkte i det Aar, der nu synes os saa uendelig fjernt, at det, man den Gang oplevede, var Begyndelsen til en Udvikling, der vilde brede sig over hele Europa og endda videre. Nu har de uhyre Ofre, Krigen kræver, de uoverskuelige Ødelæggelser, den afstedkommer, de Forstyrrelser, den foraarsager overalt, bragt alle Lande i en Tilstand, hvor den yderste Sparsommelighed og Omsigt er nødvendig, hvis ikke alt skal gaa til Grunde. Og vi ser, hvorledes Krigen, der paa saa mange utiltalende Maader fremmer Privategoismen og den Enkeltes Hensynsløshed, i stadig højere Grad nødsager ogsaa Staterne som saadanne til at afgrænse sig og isolere sig, til at holde paa, hvad de har, og kun

at sørge for deres egne Borgeres Interesser. Ingen Stat er i Øjeblikket saaledes stillet, at den kan overtage Omsorgen for en anden Stats Undersaatter; hvad der fra den ene eller anden Side kan gjøres, vil ikke være stort mere end Draaben i Elendighedens Hav.

Finland er vel i Øjeblikket rigere, end det nogensinde har været; Landet har tjent Penge under Krigen, og Storstadslivet i Helsingfors har til Tider haft samme Præg, som vi kender det fra andre Hovedstæder under Krigen. Finland har Penge nok, men mangler Mad."

At kommersulde Dage staar for Døren, hvad Livsfornødenheder angaar, kan ingen nægte, men om Menneskene vilde give Agt paa den advarende Røst, der har lydt fra det høje i denne Tid, og omvende sig og adlyde det frelsende Budskab, som forkyndes af Herrens udsendte Tjenere, er det muligt, at Gud, som er retfærdig og styrer alle Menneskers Skjæbne, vil skue i Naade til den ængstende Menneskeslægt og mildne dens Levevilkaar, samt afværge den kommende Fare.

Hans J. Christiansen.

En Tanke til Overvejelse.

Jeg ønsker at fremsætte en Tanke til Overvejelse. Det er velforstaaet, at der i Verden gjør sig to Principper gjældende, som er i den mest absolute Opposition til hinanden. Et af disse Principper er Sandhedens og det Godes Princip, som tilvisse er en mægtig Magt, der tilsidst vil sejre over al Opposition. Det andet Princip er Sandhedens Modsætning, nemlig Løgnen, Synden og alt, som er af en ond Natur, hvortil ogsaa dette hører, at leve i forsætlig Uvidenhed. Mod disse Onder maa Sandheden stedse kjæmpe. Det er imidlertid ofte Tilfældet, at Sandhedens Fjende ser sig nødsaget til at blande nogen Sandhed med sine falske og kjætterske Lærdomme for saa meget desto bedre at vildlede Menneskene, og saa meget mere virkningsfuldt modstaa Sandheden, den fulde Sandhed, og overvinde den. De tilsyneladende eller virkelige Forbedringer af de Lærdomssystemer, som har været praktiseret i Verden, og som paa saa mange væsentlige Punkter er grundfalske, er derfor ikke store Beviser for, at Menneskene, som har praktiseret samme, alvorlig ønsker at omvende sig, og at de af Kjærlighed til Sandheden søger at komme til en fuld Forstaaelse af samme og til at leve i fuld Overensstemmelse med den. Dette maa vi ikke glemme.

Joseph F. Smith.

— Vær altid til en vis Grad misfornøjet med, hvad Du er, hvis Du ønsker at gjøre Fremskridt og opnaa, hvad Du ikke har opnaaet; thi er Du tilfreds med Dig selv og tror, at Du ikke kan være bedre, kan Du heller ingen Fremskridt gjøre eller blive bedre.

Det er Tusinde Gange bedre at være alene end i daarligt Selskab.

Efteraarskonferencen i Kristiania.

Efteraarskonferencen i Kristiania blev afholdt Lørdag den 6., Søndag den 7. og Mandag den 8. Oktober 1917 i Missionshuset, Osterhaugsgaten 27.

Konferencen indlededes Fredag Aften den 5. Oktober, Kl. 8, med en udmærket Koncert, givet af Kristiania Grens store Sangkor under Ledelse af dets Dirigent, Otto Gebhardt, med Assistance af Korets Organist, Søster Borghild Larsen. Salen, som var smukt dekoreret med Grønt, var fyldt til Trængsel af en interesseret Tilhørerskare.

Mødet Lørdag Aften den 6. Oktober.

Lørdag Aften den 6. Oktober, Kl. 8½, aabnedes Konferencen med Afsyngelse af Salmen Nr. 60: „Vi glædes og frydes i Sang med hverandre“ og Bøn af Broder Olaf Sønsterby fra Laurvig. Salme Nr. 39: „Salems Konges Præstedømme“, blev derefter sunget.

Tilstede af Missionærer fra Zion var: Missionspræsident Hans J. Christiansen, Konferencepræsident John J. Plowman, Ældste Peter R. Johansen og Ældste Fred L. Pedersen. Fremdeles var flere af de lokale Ældster fra de forskjellige Grene tilstede.

Præsident John J. Plowman bød de tilstedeværende velkommen og udtalte Ønsket om, at Konferencen vilde blive til rig Velsignelse for alle, som kom tilstede.

Missionspræsident Hans J. Christiansen udtalte sin Glæde over at være tilstede ved Konferencen, der falder sammen med Kirkens Generalkonference i Salt Lake City. Han omtalte Apostel Snows og andre Ældsters Sendelse til Skandinavien for 67 Aar siden og omtalte de store Skarer, der siden den Tid havde annammet Evangeliet, og sagde, at dette var Opfyldelsen af Esaias Profetier. Han omtalte nærmere den Helligaands inspirerende Indflydelse, der gjør sig gjældende ved de Helliges Sammenkomster.

Forstander Carl Andresen fra Drammen afgav derpaa Rapport om Tilstanden i denne Gren, der gjennemgaaende var udmærket god; og Udsigterne for Fremtiden var lyse. Han gav ligeledes Rapport om den kvindelige Hjælpeforening derstedś. Han glædede sig over at være i Herrens Tjeneste. Sangen Nr. 40 blev sungen, hvorefter Ældste Frantz Olsen, Forstander for Laurvigs Gren, afgav Rapport fra denne Gren, indbefattet Skiens. Fremtidsudsigterne for Ungdomsforeningerne i Laurvig og Skien var lovende.

Ældste Peter R. Johansen havde som omrejsende Ældste besøgt de fleste Grene i Konferencen og havde ved sine Besøg haft Lejlighed til at komme i Samtale med baade Søskende og fremmede. Han bar Vidnesbyrd om Guds Kraft, der paa en forunderlig Maade havde givet sig tilkjende. Stillingen blandt de Hellige var, paa nogle Undtagelser nær, ganske god. Han nedbad Guds Velsignelse over de tilstedeværende.

Præsident John J. Plowman gjorde nogle Slutningsbemærkninger og Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 269 og Taksigelse af Ældste Fred L. Pedersen.

Søndagsskole-Konferencen.

Søndag Formiddag Kl. 10 blev Søndagsskole-Konferencen afholdt, der aabnedes med Sangen: „Kom til vor Søndagsskole", og Bøn af Missionspræsident Hans J. Christiansen. Derefter blev Sangen: „Vær velkommen Søndag Morgen" afsungen.

Præsident John J. Plowman bød den tilstedeværende store Forsamling velkommen til Mødet.

Kristiania Grens Søndagsskole udførte derpaa et udmærket Program for alle Klassers Vedkommende under Ledelse af Bestyrer Johan J. Larsen. Særlig maa bemærkes de allermindste Børns Deltagelse, der vakte berettiget Opmærksomhed. Den teologiske Klasse repræsenteredes ved Søster Anna Lindbo.

Bestyrer Johan Larsen gjorde sluttelig en Del Bemærkninger med Hensyn til Søndagsskolen og takkede alle, som havde deltaget i Programmets Udførelse. Søster Sara Eriksen fra Drammen sang til Afveksling en Solo.

Søndagsskolens Bestyrelse og Lærerpersonale blev derpaa foreslaaet for Konfereucens Medlemmer til Opholdelse i følgende Orden: Bestyrer Johan E. Larsen med henholdsvis Oscar W. Overn og Julius Stenersen som hans første og anden Raadgiver; Sekretær og Kasserer Lilly M. Jansen; assisterende Sekretær Emma Andersen; Bibliothekar Egolf Larsen; Sangleder Otto Gebhardt; Organist Borghild Larsen, og som Lærere i den teologiske Klasse Henrik Petersen og Oscar R. Lindbo; fremdeles alle Lærerinderne. Alle Forslagene vedtoges enstemmigt.

Missionspræsident Hans J. Christiansen udtalte sin store Tilfredshed med det udførte Program. Han omtalte, hvorledes himmelske Engle havde omringet smaa Børn blandt Nephiterne paa Amerikas Fastland. Han udtalte, at Englene var tilstede nu, om vi blot kunde se dem. Han omtalte Herrens Aabenbaring med Hensyn til, at det er Forældrenes Pligt at undervise deres Børn om Evangeliet, før de er otte Aar gamle, saa at de kan fatte Tro paa Evangeliet og blive døbte, naar Alderen er naaet. Han nævnede Eksempler paa stor Tro hos Børn i den Alder. Han gav mange gode Raad og Opmuntringer og nedbad Herrens Velsignelse over alle.

Præsident John J. Plowman gjorde nogle Bemærkninger, hvorefter Søndagsskolen sluttedes med Sangen: „Jorden med sit Blomsterflor" og Taksigelse af første Raadgiver Oscar Overn.

Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Konferencen fortsattes Søndag Eftermiddag Kl. 2 med Afholdelse af et almindeligt Møde, der aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Morgenrødens Straaler bryde", og Bøn af Ældste Carl Andresen fra Drammen. Salmen: „Fader vor i Himlen" blev derpaa sungen. Ældste Frantz Olsen fra Larvig talte derpaa om Menneskets Forudtilværelse, Guds Faderforhold til sine Børn og Evangeliets Principper i al Almindelighed.

Søster Sara Eriksen sang til Afveksling en Solo, hvorefter Ældste Peter R. Johansen omtalte falsk Gudsdyrkelsesmaade og falske Lære-

sætninger, og Nødvendigheden af, at Menneskene efterlever Guds Bud og Love. Han bar til Slut sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse ved Englesendelse. Til Afveksling sang Søster Ruth Madsen en Solo, akkompagneret paa Piano af Søster Borghild Larsen.

Missionspræsident Hans J. Christiansen var Slutningstaleren. Han sagde, at han følte sig vel tilfreds ved at være tilstede og høre den ypperlige Sang og de forskjellige Taleres Vidnesbyrd. Han bar speciell Vidnesbyrd om Præstedømmets Gjengivelse ved Englesendelse. Han foreslog derpaa Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, saaledes som vedtaget ved den sidst afholdte Generalkonference i Salt Lake City. Fremdeles: Præsidenten over den europæiske Mission, Ældste George F. Richards; Præsidenten over den skandinaviske Mission, Ældste Hans J. Christiansen; Oversætter og Medredaktør af „Skandinaviens Stjerne", Ældste Niels F. Green; Missionssekretær, Fred H. Heese; Præsident og Forstander for Kristiania Gren, Ældste John J. Plowman; Konferencesekretær, Ældste Fred L. Pedersen, og som omrejsende Ældste i Kristiania Konference, Peter R. Johansen.

Præsident John J. Plowman foreslog derpaa Broder Hilmar Christensen løst som Forstander for Tønsberg Gren og Broder Anthon A. Lund løst som Forstander for Frederikshald Gren. Det blev dernæst foreslaaet, at Carl Andresen blev opholdt som Forstander for Drammen Gren, Frantz Olsen som Forstander for Larvig Gren, Christian Sprov som Forstander for Tønsberg Gren, Martin Halvorsen som Forstander for Frederiksstad Gren, og Olaf B. Paulsen som Forstander for Moss Gren. Alle fremsatte Forslag blev enstemmig vedtagne.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „Om Guds Stad man taler herligt" og Taksigelse af Ældste Fred L. Pedersen.

Mødet Søndag Aften Kl. 7.

Mødet blev aabnet med Afsyngelse af Salmen: „Stor Herren er" og Bøn af Broder Henrik Petersen, hvorefter Koret sang: „Hvad var skuet udi Himlen".

Præsident John J. Plowman udtalte sin store Glæde over at se saa mange tilstede af de Hellige og besøgende Venner.

Ældste Fred L. Pedersen var den første Taler og omtalte det store Ansvar, der paahviler en Evangeliets Forkynder. Han forklarede Evangeliets første Principper og bar sit Vidnesbyrd med Hensyn til Kristi sande Evangeliums Gjengivelse. Søster Sara Eriksen sang til Afveksling en Solo med Pianoakkompagnement af Søster Borghild Larsen.

Præsident John J. Plowman var den næste Taler. Han omtalte Frelsesplanens evige Oprindelse og Maaden, hvorpaa Kristi Disciple udsendtes for at prædike Evangeliet. Han forklarede fremdeles forskjellige evangeliske Principper og lagde særlig Vægt paa Herrens Ord til Nikodemus vedrørende Gjenfødelsen. Fremdeles forklarede han, hvorledes smaa Børn skulde bæres frem for at blive velsignede, men ikke for at blive døbte. Søster Ruth Madsen sang igjen en Solo, betitlet: „Den ukjendte Grav", og Koret sang Salmen: „Zions Børn afryster Sorgen."

Missionspræsident Hans J. Christiansen optog derpaa den resterende

Del af Tiden. Han omtalte Joseph Smiths guddommelige Mission og sagde, at ingen endnu har kunnet bevise, at Joseph Smith var en falsk Profet. Han omtalte, hvorledes han led Martyrdøden i Carthago Fængsel, og hvorledes hans afsjælede Legeme ved Guds Styrelse blev sparet fra skjændig Ødelæggelse.

Han bekræftede Sandheden af de foregaaende Taleres Vidnesbyrd. Han omtalte specielt Pinsefestens store Tildragelse, Petri Fuldmagt og Myndighed og hans Medarbejderes Missionsvirksomhed, først blandt Jøderne og derefter blandt Hedningerne. Han omtalte dernæst Evangeliets Borttagelse fra Jorden og henviste specielt til Pauli bestemte Erklæring med Hensyn hertil. Han omtalte Jødernes Adspredelse blandt alle Nationer og Aarsagen dertil; ligeledes Profetierne angaaende deres Indsamling til Palæstinas Land igjen, naar Hedningernes Tid er fuldkommen. Missionspræsidenten dvælede særlig ved den store Begivenhed, som finder Sted, naar Befrieren kommer fra „Zion" for at afvende Ugudelighed fra Judas Børn. Han udtalte sluttelig Ønsket om, at Guds Aand maatte vejlede de sandhedssøgende og oprigtige, og at de maatte kunne forstaa Evangeliets sande Principper. Han nedbad Herrens Velsignelse over de tilstedeværende.

Efter at Præsident John J. Plowman havde gjort nogle Bemærkninger, sluttedes Mødet med, at Koret sang: „Priser Gud" og Taksigelse af Ældste Peder R. Johansen. Efter Slutningsbønnen sang Koret atter en Sang.

Grensmødet Mandag Aften Kl. 9,30.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Fader vor i Himlen" og Bøn af Bernt Ingibrigtsen. Derefter fortsattes med Salmen: „Vaagn op, hør Røsten lyder", hvorefter Præsident Plowman gav de forskjellige lokale Organisationer Lejlighed til at aflægge deres Rapport.

Søster Mina Christiansen, Præsidentinde for den kvindelige Hjælpeforening, afgav en udmærket Rapport over deres Arbejde for at hjælpe fattige og syge Søskende.

Broder Otto Gebhardt, Sangkorets assisterende Dirigent, aflagde Rapport vedrørende samme. Han sagde, at hans Ønske var at virke for Herrens Værks Forfremmelse.

De unge Kvinders Forenings Præsidentinde, Magnhild Madsen, afgav en samlet Rapport for denne og de unge Mænds Forening, af hvilken det fremgik, at et godt Arbejde var blevet udført de sidste seks Maaneder, og at Udsigterne for Fremtiden var lovende. Hun udtalte Ønsket om at virke i den Gjerning, hun var sat til.

De unge Mænds Forenings hidtilværende Præsident, Henrik Petersen, udtalte sine Følelser. Hans Attraa var at virke for Guds Riges Fremme.

Præsident John J. Plowman gav en Rapport over Stillingen i Kristiania Gren og roste Søskende for deres Iver i at opfylde deres Pligter. Han gav dernæst en samlet Rapport over Kristiania Konference som følger: Der var døbt 26 (16 Voksne og 10 Børn); indflyttet til Grenen 1, ordineret til Præstedømmet 10, velsignet 9 Børn

og emigreret 9. Der var i Konferencen 767 døbte Medlemmer og 193 Børn under 8 Aar, tilsammen 1054 Medlemmer, medregnet Præstedømmet. Der var 240 Abonnenter paa „Skandinaviens Stjerne", osv. Fremdeles foreslog han de forskjellige Organisationers Bestyrelser til Opholdelse, som følger: Søster Mina Christiansen som Præsidentinde for den kvindelige Hjælpeforening, med Mina Larsen som første og Jenny Friis som anden Raadgiver; Bergliot Grinager som Sekretær; Lillie M. Jansen som assisterende Sekretær; Margith Aabo som Kasserer, og Søstrene, der virkede i de forskjellige Bydistrikter; og i de unge Mænds Forening: Broder Olaf L. Olausen som Præsident, med Paulus Edvardsen som første og Alben Olsen som anden Raadgiver; Oscar R. Lindbo som Sekretær; Egolf Larsen som assisterende Sekretær, og Hygum Olsen som Kasserer. Fremdeles i de unge Kvinders Forening: Magnhild Madsen som Præsidentinde, med Anna Henriksen som første og Aagot Johannesen som anden Raadgiver; Ruth Madsen som Sekretær, og Kristine Haglund som assisterende Sekretær. For Sangkoret: Bernt Ingibrigtsen som Præsident; Hartvig Bruun, Dirigent; Otto Gebhardt, assisterende Dirigent; Borghild Larsen, Organist; Emma Andersen, Kasserer; Cathinka Bisjord, Sekretær, og John Eriksen, Bibliothekar. Alle Forslagene vedtoges enstemmigt.

Missionspræsident Christiansen foreslog, at hele Sangkoret blev opholdt i de Helliges Tro og Forbønner, hvilket enstemmigt vedtoges. Fremdeles blev alle Distriktslærerne foreslaaede til Opholdelse; som Dørvogter, Br. Olaf L. Olausen, og som Grenssekretær, Br. Oscar R. Lindbo. Præsident John J. Plowman udtalte sine Følelser med Hensyn til de afgivne Rapporter. Han omtalte, hvorledes Herren vilde velsigne de, der opfyldte deres Pligter med Hensyn til at understøtte Kirken ved Tiendeofringer.

Missionspræsident Christiansen foreslog derpaa til Antagelse de givne Rapporter, specielt den financielle, hvilke Forslag enstemmigt vedtoges. Han omtalte de forskjellige Organisationer og deres Arbejde; omtalte det vigtige Arbejde, som Ældsterne fra Zion udførte, og det Ansvar, der under nærværende kritiske Forhold hviler paa dem. Han fremhævede Kvindens vigtige Mission og fremholdt den store Vigtighed af, at Kirkens Medlemmer bestræbte sig for at adlyde enhver af Herrens Befalinger for at erholde det evige Liv. Sluttelig bad han Herren lægge sin Velsignelse til Præstedømmets og de forskjellige Organisationers Virksomhed.

Konferencen sluttede derpaa med Afsyngelse af Salmen Nr. 243 og Taksigelse af Broder Paulus Edvardsen.

Tirsdag Form. Kl. 10½ afholdtes et Præstedømsmøde for Ældsterne fra Zion.

Tirsdag Aften afholdtes en stemningsfuld Fest med Udførelsen af et godt Program som en passende Afslutning paa Konferencen, der i alle Henseender havde været til rig Velsignelse for Menigheden og de fremmede, som overværede Konferencemøderne.

Oscar R. Lindbo, Skriver.

Dødsfald.

Søster Helene Iversen Isbjerg, født i Maj 1842 i Gusdal, Hammer Sogn, døbt den 1. Septbr. 1900, døde den 9. Oktober og blev begravet den 13. Oktbr. 1917 i Stavne.

— Søster Lena Marie Bye, født i Trondhjem den 24. Maj 1833, døbt den 6. Juni 1889, døde i Trondhjem Asylum den 10. Oktober 1917 og blev begravet den 16. Oktober paa Tilfredsheds Kirkegaard. Mange af de Hellige var tilstede ved Begravelsen. Præsident Erastus L. Ottesen indviede Graven.

— Søster Karen Jørgensen Christoffersen, Emil Christoffersens Hustru, døde pludselig i Manti den 9. August af et Slagtilfælde og blev begravet den 12. Aug. fra Tabernaklet. Hun var født den 18. August 1857 i Kristiania, Norge. Hendes Forældre var da allerede Medlemmer af Kirken. Hun blev gift med Emil Christoffersen den 1. Januar 1878 og rejste til Utah med sin Mand og tre Børn den 10. September 1885. Hun blev Moder til 12 Børn, 8 Drenge og 4 Piger. Hun efterlader sin Mand, 8 Børn og 13 Børnebørn. Hun var i Besiddelse af et godt og frejdigt Humør og var i Stand til at sprede Lys og Hygge, hvor hun kom. Fra 1904—06 var hun alene med 8 Børn, medens hendes Forsørger udførte en 2 Aars Mission i Bergens Konference, Norge. Hun havde i Forening med sin Mand modtaget alle de Privilegier, der tilhører en trofast Sidste-Dages Hellig.

— Søster Caroline Petersen, Ældste H. C. Petersens Hustru, afgik ved Døden i fjerde Ward, Logan, Utah, Lørdag den 18. Aug. 1917, efter en længere Tids haarde Lidelser af Mavebetændelse. Hendes Mand har for nylig udført en Mission i Norge, hvor han virkede i Kristiania Konference, men begrundet paa hans Hustrus Sygdom blev det nødvendigt at løse ham fra Missionsgjerningen, for at han kunde rejse hjem.

Søster Caroline Petersen var født i Horslev Overdrev, Frederiksborg Amt, Danmark, den 21. April 1857, blev døbt den 23. Januar 1872, emigrerede til Utah i Aaret 1874 og kom til Logan, hvor hun den 14. Februar 1878 blev ægteviet til H. C. Petersen. I deres Ægteskab var de velsignet med 9 Børn, 3 Sønner og 6 Døtre, som nu alle tilligemed hendes Mand dybt føler Savnet af hendes Bortgang fra dette Jordeliv.

Begravelsen foregik fra fjerde Wards Forsamlingshus Onsdagen den 22. August, Kl. 2 Efterm., under stor Deltagelse af afdødes Slægtninge og Venner, som havde forsamlet sig for at vise hende deres sidste jordiske Agtelse og Ære. En Mængde nydelige Blomster dækkede ganske den smukke Kiste. Wardets Biskop, Geo. W. Lindquist, ledede Gudstjenesten. Sangen udførtes af Wardets Sangkor, medens der til Afveksling blev sunget flere Soloer.

Forskjellige Brødre talte ved Baaren og bar Vidnesbyrd om Søster Petersens ædle Livsvandel og trofaste Opfyldelse af sine Pligter som Medlem af Kirken og som Hustru og Moder.

— Jens Hansen døde i sit Hjem i Wilford Ward, Salt Lake City, den 9. Septbr. efter et sørgeligt Ulykkestilfælde, idet han var blevet overkjørt af en Automobil to Dage iforvejen. Han blev født i Danmark den 15. Marts 1837 og blev Medlem af Kirken i 1857. Han virkede som Missionær i sit Fødeland, før han i 1862 kom til Amerika, hvor han en Tid arbejdede som Møllersvend og sidenhen kjøbte en Farm. I 1881 udførte han en Mission til Nebraska, hvor han virkede et Aar. Derefter blev han sendt til Danmark, hvor han ligeledes var et Aar. Efter sin Hjemkomst blev han Raadgiver til Biskop Hamilton, hvilken Stilling han indtog i 17 Aar. Han efterlader sig 10 Børn, 37 Børnebørn og 4 Børnebørns Børn.

Begravelsen fandt Sted den 13. September under meget stor Deltagelse. („Bikuben")

Harmonien i Evangeliet. Kristi sande Evangeliums Lærdomme harmonerer med hinanden indbyrdes i alle Enkeltheder og virker derfor som et harmonisk Hele til Frelse og Lyksaligggjørelse for Menneskeslægten. Et falsk Evangelium indeholder Lærdomme, som ikke harmonerer med Livets Realiteter, eller med Sandheden, som den er tilkjendegivet af Gud og kan forstaas af Menneskene og glæde det menneskelige Sind.

Missionærernes Rapport for Juli, August og September Maaneder 1917.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Smaahæfter	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Hans J. Christiansen	Kjøbenhavn	4	3736	263	7	53	95	130	3	2	1
Christen Sørensen	Aarhus	3	5932	220	6	152	145	168		1	5
Moroni P. Stark [1]	Aalborg	4	3027	263	14	550	249	91	17 [3]	1	3
John J. Plowman	Kristiania	3	3108	23	35	67	90	163	7	1	2
Andrew Dahlsrud	Bergen	4	1706	432	36	80	260	139	8	1	3
Erastus L. Ottesen	Trondhjem	2	75	53	6	8	74	49			
Missions-Embm. [3]		3									
Totalsum for Missionen		23	17584	1254	104	910	913	740	35	6	14

[1]) I Slutningen af Kvartalet var Carl H. Løhdefinck Præsident over Konferencen.
[2]) Missionspræsident Hans J. Christiansen er tillige Konferencepræsident.
[3]) 9 af disse var døbte i forrige Kvartal.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).